

*Herinner mij,
maar niet in sombere dagen.
Herinner mij in stralende zon,
hoe ik was, toen alles nog kon.*

Een dankbare herinnering aan
de heer

**FRANS
VAN DEN VONDER**

echtgenoot van
Livine SCHEERENS

Geboren te Hulshout op 17 september 1927 en
aldaar thuis onverwacht overleden op
16 augustus 1999.

Oud-wielrenner.
Lid van de wielertoeristen «Pallietrappers»
Hulshout.
Lid van de Kristelijke Beweging van
Gepensioneerden.
Lid van de wielertoeristen «De Netetoerist»
Berlaar.

Hij was een man zonder veel woorden, maar zijn
daden waren ons steeds een toonbeeld van door-
zettingsvermogen.

Zijn hulpvaardigheid zullen wij nooit vergeten.
Wij danken hem voor dit alles.

De beker van het lijden werd hem aangeboden en
hij heeft hem geledigd tot de laatste druppel.

Zijn herinnering zullen wij dankbaar bewaren en
zijn voorbeeld willen wij sterk voor ogen houden.

Dierbare echtgenote, zoveel jaren hebben wij lief
en leed gedeeld. Ons samenzijn wordt nu afgebrot-
ten, maar de liefde voor elkaar kan niemand ons
ontnemen.

Wees moedig en denk terug aan de mooie
herinneringen uit ons gezinsleven.

Mijn lieve kinderen, klein- en achterkleinkinde-
ren, blijft goed voor elkaar tot we elkaar later
weer vinden in de feestvreugde bij de Heer.

Hij rust in vrede.

De families VAN DEN VONDER,
SCHEERENS, VAN ROOSBROECK en
ANTHONIS danken U voor de blijken van
gebed en medeleven.

Beste Livine,
Beste familie, buren en vrienden van Frans,
Beste ex-wielrenners en beste clubleden,

Vandaag nemen we dus afscheid van een groot atleet, een groot sportman en bovenal een groot mens..... 'DÉ' Vonder. Zijn hele leven was verbonden met de koersfiets en het wielrennen, al lag het voetbal hem ook zeer nauw aan het hard. Zijn kennis op deze terreinen en zijn ervaringen stelde hij graag ten dienste van onze club en zo won hij gemakkelijk de sympathie van ALLE leden. Iedereen droeg hem een warm hart toe en had een onnoemelijk groot respect voor hem. Dit onverwachte afscheid valt ons allen dan ook zwaar.

Als jonge man, in volle "fleur" van zijn leven en beschikkend over alle fysieke mogelijkheden, was Frans inderdaad een begenadigd renner die het tot beroepsrenner schopte. Zijn vlijmscherpe sprint stond garant voor een ellenlange lijst van overwinningen. Te veel om op te noemen, laat staan om te herinneren. Maar Frans hoefde niet altijd op die sprint te rekenen en won dan ook vele wedstrijden afgescheiden. De aanwezige ex-wielrenners kunnen dit zeker be-amen.

Hij kon als geen ander de ontelbare dorpen opsommen waar hij ooit won. Zeer zeker gekleurd en verbloemd, maar even heroïsch waren zijn verhalen. Iedereen hield van zijn soms wat aparte kijk op het moderne wielrennen. Meermaals leidden zijn vertellingen tot heftige, maar erg kameraadschappelijke discussies tussen pot en pint. En vertellen kon hij als geen ander, als kleine kinderen hingen we uren aan zijn lippen.

Door zijn sportieve prestaties verwierf Frans grote bekendheid in Hulshout en ver daarbuiten. Iedereen kende Frans en Frans kende iedereen. Niet alleen de mensen kende hij, ook was er voor hem in gans Vlaanderen geen dorpje, geen straatje onbekend. Als geknipte wegkapitein loodste hij ons vele zondagen op sublieme wijze door de Kempen, langs de Brabantse heuvels of door Limburg. Hij was ONZE KAPITEIN en wees ons steeds de weg langs de meest veilige, rustige en pittoreske wegen en voelde als geen ander aan wat er leefde in de groep. Mocht het wat sneller of moest er wat trager gereden worden, Frans voelde het aan, niemand hoefde het hem te zeggen. Maar aangezien Frans zijn koerstemperament niet altijd kon bedwingen en over een uitmuntende fysieke conditie beschikte, zat er nog een ontzettende 'FORS' in zijn benen en moesten de veel jongere clubleden hem vaak aanmanen om het een beetje rustiger aan te doen. Stil en voldaan lachtte hij dan tussen zijn tanden door.

Als wielertoerist was hij misschien nóg fanatieker dan als wielrenner. Hij was DE kilometervreter bij uitstek. Niet alleen in onze club, maar ook in de clubs van Berlaar en in Blankenberge (zijn tweede thuis), maalde hij kilometers tot circa 30,000 het afgelopen jaar. Als Pallietertrapper was hij clublid van het eerste uur. Als bestuurslid --een taak die hem de laatste jaren zwaarder om dragen was-- leerde ik hem bijna 14 jaar geleden beter kennen en bewonderen. Het doet me dan ook bijzonder veel pijn afscheid te moeten nemen van een echte vriend die Frans voor mij was.

Zijn heengaan is een zware aderlating voor de club. Hij was een man waarop wij altijd konden rekenen. Bij iedere clubactiviteit was hij bij de eersten present om de handen uit de mouwen te steken. Meermaals mochten wij op zijn gastvrijheid in Blankenberge beroep doen.

Verleden jaar, rond deze tijd, namen we afscheid van Frans Sterckx, onze Champ, een ander groot renner en beste vriend van de Vonder. We kunnen niets anders zeggen dan... "Champ en Kapitein het gaat jullie beiden goed".

Als diepgelovig mens begreep hij niet steeds het hoe en waarom van de medische problemen of bij het heengaan van zijn vrienden. Meer dan eens vroeg hij Onze Lieve Heer een antwoord op deze vragen en bad hij stil en in zichzelf gekeerd voor beterschap. Zo leed hij erg onder de problemen van zijn lieve en goede vrouw Livine. Linda en Luc zorg goed voor jullie moeder. Zij heeft jullie hulp en aanwezigheid heel erg nodig. Nu nog meer dan vroeger.

Nu blijven we nog met levensgrote vragen zitten: WAAROM? Waarom de Frans? En waarom zo plots ? Waarom nu... ? Amper 14 dagen voor het feest van zijn gouden huwelijksjubileum. Een feest dat Frans zo bezig hield en waar hij zo intens naar uitkeek. Feesten TUSSEN en MET al zijn vrienden. Een volksmens zoals Frans was. Het heeft echter niet mogen zijn.

Frans, je had nog zoveel kunnen doen, je had nog zoveel kunnen betekenen, voor de club, voor je vrienden, maar vooral voor je familie en voor Sam, je kleinzoon.

Livine, Linda en Luc: Alle clubleden bieden hun oprechte en christelijke deelneming aan bij dit groot verlies.